

Life+

#1 NEW YORK
TIMES
BESTSELLER

Educated

A MEMOIR

บันทึกศึกษา คลังสูตรเรื่อง LIFE

SE-ED

TARA WESTOVER

เรียบเรียงโดย
สุนทร นำริบพร

Educated

A MEMOIR

บันทึกศึกษา หลักสูตรเรื่อง LIFE

โดย TARA WESTOVER

เรียบเรียงโดย ธนกร นำรับพร

SE-ED

Life+

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

★ บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

★ สำหรับ Smartphone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)
หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

กรณีที่ต้องการซื้อจำนวนมาก เพื่อใช้สอน ฝึกอบรม ส่งเสริมการขาย หรือเป็นของขวัญพิเศษ กรุณาติดต่อสอบถามราคาพิเศษได้ที่ แผนกการตลาดพิเศษ บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) โทร. 0-2826-8222 หรือ โทรสาร 0-2826-8356-9

Educated : A Memoir

บันทึกศึกษา หลักสูตรเร่ง LIFE

ผู้เขียน : Tara Westover

ผู้แปล : ชรกร นářับพร

ภาพปกโดย : Patrik Svensson

ราคา 350 บาท

Life⁺ สำนักพิมพ์ ไลฟ์พลัส

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) © พ.ศ. 2562
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ หรือกระทำอื่นใด
โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท
หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากได้รับอนุญาต

Copyright © 2018 Second Sally, Ltd.

Thai Translation © 2019 by SE-EDUCATION Public Company Limited.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission in writing of the publisher or as expressly permitted by law, or under terms agreed with the appropriate copyright clearance organization. You must not circulate this book in any other binging or cover and you must impose this same condition on any acquirer.

4 1 0 - 4 7 6 - 4 8 8

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

เวสต์โอเวอร์, ทารา.

บันทึกศึกษา: หลักสูตรเร่ง LIFE.-- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น, 2562.

488 หน้า.

1. เวสต์โอเวอร์, ทารา.
 2. สหรัฐ-สหรัฐอเมริกา-ชีวิตประวัติ.
 3. การจัดการศึกษาโดยครอบครัว.
- I. ชนกร นářับพร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

289.3092

ISBN 978-616-08-3455-6

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทรศัพท์ 0-2826-8000

พินิจ

กรณชกนออสยต

หัวใจสายตากุ

www.greenroad.com

พิมพ์ที่ บริษัท วี. พรินท์ (1991) จำกัด เลขที่ 23/71-72 หมู่ 1 ซอยเทียนทะเล 10 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล

แขวงแสงตา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150 โทรศัพท์ 0-2451-3010

นายวิชัย กาญจนพัฒนา ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2562

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ ได้เร็ว ทันใจ ที่ www.se-ed.com

SE-ED

ແຕ່ ເຖງລຳ

อดีตมักมีแต่ความมั่งคั่ง เพราะเราแสวงสร้างอารมณ์จอมปลอม
และหลงลืมเหตุการณ์จริงในชวงเวลานั้น จากนั้นเราก็ทำผิดซ้ำด้วยการ
หลงลืมความจริงในปัจจุบัน แล้วกลับไปโหยหาอารมณ์ในอดีต

— เฮอร์จิเนีย วูลฟ์

SE-ED

ผมเชื่อว่า การศึกษาจะกลายมาเป็นวิธีในการสร้างประสบการณ์
ใหม่ๆ ให้กับผู้เรียนตลอดเวลา และนี่ควรจะเป็นเป้าหมายสูงสุด
ของการพัฒนาระบบการศึกษา

— จอห์น ดีวีอี

คำนำพิุเรียบเรียง

อยากให้คุณลองหลับตา แล้วจินตนาการตามผมดูนะครับ

คุณเกิดมาในครอบครัวยากจน

คุณมีพี่น้องทั้งหมด 6 คน (รวมตัวคุณเข้าไปด้วยก็เป็น 7 คน)

พ่อของคุณทำงานเก็บของเก่าขาย

พ่อของคุณปิดตัวเองจากสังคมภายนอก เพราะกลัวว่ารัฐบาลจะมาทำร้าย จึงพาครอบครัวหนีไปอยู่ในเขาลึก ไม่ให้คุณเข้าโรงพยาบาล ไม่ให้คุณเข้าโรงเรียน บังคับให้คุณไหว่ผี และสอนให้คุณเกลียดกลัวทุกคนที่มีความเชื่อไม่เหมือนคนในครอบครัว

คุณอยู่ในสภาพแวดล้อมนี้มาตั้งแต่เกิด แถมคุณยังรัก และศรัทธาในตัวคุณพ่ออย่างหนัก

คุณคิดอะไรไม่ออก หากพ่อไม่สั่ง

ในสมองของคุณมีชุดความคิดเดี่ยวเท่านั้น คือชุดความคิดที่พ่อของคุณปลูกฝังมาตั้งแต่เกิด

ไม่นานคุณก็เริ่มหวาดระแวง และเกรงกลัวคนนอกครอบครัว

คุณไม่มีเพื่อน ไม่มีความรู้

คุณต้องไปทำงานเป็นเด็กเก็บของเก่า คอยผจญกับวิธีการทำงานที่น่ากลัวสุดขีดของพ่อคุณตลอดเวลา เกือบทุกวันคุณต้องคอยผจญกับอุบัติเหตุระดับเสียชีวิต (หรืออย่างน้อยๆ ก็ระดับนิ้วขาด)

...

คำถามที่ผมอยากจะถามคุณผู้อ่านก็คือ...

คุณจะไปได้ไกลแค่ไหนในชีวิตนี้

ไม่สิ ต้องถามใหม่ว่า...

คุณจะมีชีวิตรอดไปได้นานแค่ไหน

คุณจะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมนี้อย่างไร

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ หากนับเป็นระดับความสับสนแล้ว ยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ต้องประสบ

ผู้เขียนต้องเผชิญกับวิกฤตชีวิตครั้งแล้วครั้งเล่า แถมถูกบีบให้ต้องเลือกระหว่างครอบครัวกับ “คนนอก” ตลอดเวลา

แต่ด้วยพลังใจของผู้เขียนที่อยู่ในระดับยอดคน ทำให้เธอสามารถพาชีวิตก้าวผ่านเคราะห์กรรม และมรสุมชีวิตจนไปถึงจุดที่เรทุกคนสามารถเรียกได้เต็มปากว่า ประสบความสำเร็จ

แต่สาระสำคัญของสิ่งที่เขียนอยู่ในเล่มนี้ ไม่ใช่เรื่องราวตาดๆ ประเภท “จากยาก สู่นางฟ้า”

เพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นในหนังสือ เป็นได้อย่างมากก็แค่ฉากหลังของเรื่องราวที่สำคัญกว่านั้น

ผู้เขียนต้องเจอกับภาวะกดดันทางใจ ทางกาย และทางจิตตลอดเวลา จนหลายครั้งก็เกือบจะไปไม่รอด

(จริงๆ ต้องบอกว่า มีช่วงที่เธอก็ไปไม่รอดจริงๆ จนชีวิตพังไปไม่น้อยอยู่เหมือนกัน)

แม้จนปัจจุบันนี้ ผู้เขียนก็ยังต้องต่อสู้กับ “ฮีน” และจิตใต้สำนึกที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดตลอดเวลา ทั้งๆ ที่ผู้เขียนคือ คุณทारा เวสต์โฮเวอร์ จะเรียนจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยที่ขึ้นชื่อว่าดีที่สุดในโลกอย่าง แคมบริดจ์แล้วก็ตาม

เราจะได้เห็นการเดินทางของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีความอดทนทางใจสูงจนน่าขนลุก ได้เห็นวิธีแก้ปัญหาของตัวเองและครอบครัวในแบบที่มีผู้ชายน้อยคนจะทำได้ เพราะความเข้มแข็งทางใจระดับนี้ น่าจะเป็นลิขสิทธิ์ของเพศหญิงแต่เพียงเพศเดียวเท่านั้น

ร่วมเดินทางไปพร้อมกับเธอ แล้วคุณจะรู้ว่าเรื่องราวภายในเล่มนี้จะส่งผลกระทบต่อทางความคิด และความรู้สึกของคุณจนยากที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

แต่ที่แน่ๆ หลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้จบลง คุณจะมองชีวิต ครอบครัว และวิชาการภายในแวดวงสถาบันการศึกษาต่างไปจากเดิมเป็นแน่

ตรีโกณมิติจะกลายเป็นวิชาสุดคุล

วิชาสมุนไพรมองดูน่าสนใจขึ้นมาในทันที

ปรัชญา ประวัติศาสตร์ ศิลปะ จากที่เคยเป็นวิชาที่เรานั่งหาว จะเปลี่ยนเป็นวิชาที่เราหาหนังสือมาอ่านเอง

ด้วยรัก

ธนกร นำรับพร

<https://www.facebook.com/MachineReading/>

หมายเหตุผู้เขียน

เรื่องราวที่คุณกำลังจะได้อ่านต่อจากนี้ไปไม่ใช่เรื่องของศาสนา โลกนี้มีความหลากหลายมากเกินกว่าจะแบ่งคนออกเป็นสาวกและคนนอกกริต ผู้เขียนมีความตั้งใจจริงที่จะทำให้เรามองมนุษย์ด้วยสายตาที่เปิดกว้างกว่าที่เคยเป็นมา

รายนามที่จะเอ่ยถึงภายในหนังสือเล่มนี้ เป็นเพียงชื่อปลอมเท่านั้น ได้แก่ แอรอน, ออเดรย์, เบนจามิน, เอมีลี, แอริน, เฟย์, จิน, จูดี, ปีเตอร์, โรเบิร์ต, โรบิน, แซดี, แชนนอน, ซอว์น, ซูซาน, เวเนสซ่า

อารัมภบท

ฉัน กำลังยืนอยู่ข้างตู้รถไฟเก่าสีแดงที่จอดทิ้งไว้ข้างโรงนา สายลมหนาวพัดปลิวโบกให้เส้นผมปรกหน้า ความเย็นยะเยียบวังประทะลำคอที่โผล่พ้นคอเสื้อขึ้นมา ลมแรงจนทำให้เผลอคิดไปว่า ภูเขาใหญ่ที่อยู่ตรงหน้ากำลังพ่นลมหายใจออกมาสู่พื้นพิภพ ลึกลงไปในซอกเขากลับมีแต่ความสงบ ไร้สิ่งไหวติง ในตอนนี้ ต้นไม้ทั่วทั้งไร่เหมือนกำลังร่วมกันเต้นระบำ ต้นสนใหญ่เอนไหวอย่างช้าๆ ส่วนต้นจิงจูฉ่ำและกระบองเพชรเขย่าตัวไปตามกัน ทั้งหมดเกิดจากน้ำมือของลมหายใจจากภูเขา เบื้องหลังของฉันเป็นภาพทิวเขาที่สูงชัน เรียงร้อยกลายเป็นกำแพงธรรมชาติ มั่นสูงชันเสียดจนเมื่อแหงนหน้ามองขึ้นไปคุณอาจจะได้พบกับเทพธิดาแห่งภูมา

ทั่วทั้งเขาปลูลาดไปด้วยต้นข้าวป่า หากเปรียบต้นสนและจิงจูฉ่ำเป็นมือโศโลเปียโน ต้นข้าวป่าก็เป็นคณะบัลเลต์ที่กำลังเรียงระบำบนเวทีใหญ่ แต่ละต้นจะไหวโอนไปตามพองพองจำนวนนับล้าน บ้างก็โอนไปทางซ้าย บ้างก็โน้มมาด้านหน้า สอดประสานกันเป็นประกายผืนผ้าสีทองที่ยุบและโป่งตามแรงลม หากใครได้มองเห็นภาพที่กำลังปรากฏตรงหน้าฉันในเวลา นี้ จะรู้สึกราวกับว่า มองเห็นสายลมด้วยตาเปล่าเลยทีเดียว

ฉันกำลังยืนอยู่บนเนินเขา เบื้องหน้าคือบ้าน สายตามองเห็นภาพเงาของสารพัดต้นไม้กำลังเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงตามแรงผลึกของกระแสลม พี่ชายของฉันตื่นนอนแล้ว กำลังยืนท่าลมแรงอยู่นอกบ้าน สมอของ ฉันเห็นภาพของแม่กำลังง่วนอยู่กับการทำแพนเค้กอาหารเช้าอบ ฉัน

เห็นภาพพ่อออกแรงเปิดประตูหลังบ้านจนหลังงอ ทำสวมรองเท้าบูตหัวเหล็ก ส่วนมือสากๆ ของท่านสวมทับไว้ด้วยถุงมือเหล็ก ณ ทางหลวงด้านล่าง มีรถโรงเรียนวิ่งผ่านไปโดยไม่จอดแวะ

ถึงแม้ตอนนี้ฉันจะอายุแค่ 7 ขวบ แต่ก็พอจะรู้ความแล้วว่า ครอบครัวของเราแตกต่างจากคนอื่น เพราะไม่มีใครในบ้านที่ได้ไปโรงเรียนเลยซักคนเดียว

พ่อคอยกังวลตลอดเวลาว่า รัฐบาลจะบังคับให้พวกเราต้องเข้าโรงเรียน แต่คงไม่มีทาง เพราะรัฐบาลยังไม่รู้ว่าพวกเรามีตัวตนด้วยซ้ำ ลูกๆ ทั้ง 4 คนของพ่อและแม่ไม่มีใบเกิด ไม่มีประวัติทางการแพทย์ เราพี่น้องถูกทำคลอดภายในบ้านหลังนี้ และไม่เคยไปหาหมอเลยแม้แต่ครั้งเดียว* พวกเราไม่มีสมุดพก เพราะไม่มีใครเคยย่างกรายเข้าห้องเรียนมาก่อน ตอนฉัน 9 ขวบ ทางรัฐบาลต้องการจะออกไปเกิดย้อนหลังให้ ปัญหาก็คือในสายตาของเจ้าหน้าที่รัฐบาลมองว่า ฉันคือคนที่ไม่มีความเป็นตัวตน

หากมองด้วย สายตา คนทั่วไป ฉันก็เป็นมนุษย์ที่มีตัวตนตามปกติ เพียงแต่ครอบครัวของเราใช้ชีวิตเพื่อเตรียมตัวส่วนพิพากษาลดเวลา มันเป็นวันที่พระอาทิตย์จะอัสดง พระจันทร์จะมีสีแดงฉานดั่งโลหิต หน้าที่ของฉันคือคอยเตรียมอัดลูกพีซีใส่ขวดในฤดูร้อน และตุ๋นเสียบึ่งอาหารในยามฤดูหนาว เพราะถ้าวันสิ้นโลกมาถึง ครอบครัวของเราก็จะดำรงชีวิตอยู่เป็นปกติต่อไปได้โดยไม่ได้รับผลกระทบ

* ยกเว้นก็แต่ออเดรย์ พี่สาวของฉัน ที่ต้องเข้าเฝือก เพราะเธอพลัดไปทำแขนและขาของตัวเองหักในตอนที่เด็ก

วิชาเดียวที่ฉันได้เข้าเรียนก็คือ “วิชาท่งทำนองของภูเขา” มันคือท่งทำนองของวงจรชีวิตที่ข้าซาก พระอาทิตย์ดวงเดิมจะปรากฏขึ้นมาทุกเช้าเพื่อสาดแสงสู่หุบเขา สร้างเงื่อมเงามีดไว้ที่อีกฟาก หิมะจะตกลงมาในฤดูหนาว และละลายในฤดูใบไม้ผลิ

ชีวิตของสมาชิกในครอบครัวเราก็ดำเนินตามวงจรซ้ำๆ ตามวันและฤดูกาล ความแปรผันที่เกิดขึ้นภายในวงจรเหล่านี้ไม่สามารถเรียกเต็มปากได้ว่าเป็น “ความเปลี่ยนแปลง” มันเป็นเพียงแค่รูปแบบของเหตุการณ์เดิมๆ ซึ่งฉันเคยเชื่อว่า ครอบครัวของเราคือส่วนหนึ่งของวงเวียนแห่งธรรมชาติอันไร้ซึ่งจุดสิ้นสุดตัวนี้ มันทำให้พวกเรารู้สึกเป็นอมตะ และคงอยู่ไปตลอดชั่ววินนิรันดร์ แต่ในความเป็นจริงแล้ว คงจะมีแต่เพียงภูเขาเท่านั้นที่อยู่ได้ตราบนิรันดร์

พ่อของฉันเคยเล่าเรื่องของ **ยอดดงญา** ให้พวกเราฟัง มันคือมหาวิหารแห่งญาที่ตั้งอยู่บนนั้นมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่โบราณกาล มีความกว้างใหญ่ครอบคลุมภูเขาหลายลูก บ้างสูง บ้างต่ำ บ้างตระหง่านง่า ณ จุดที่สูงที่สุดได้รับการตกแต่งไว้อย่างวิจิตรประณีตอย่างยิ่ง ฐานของมันกว้างใหญ่กินพื้นที่หลายไมล์ หยั่งไปได้พื้นดินด้วยความลึกที่มีอาจหยั่ง ยอดวิหารแทงขึ้นไปจนเสียดฟ้า หากคุณมองภาพทิวเขาจากระยะไกล จะเห็นภาพของเรือนร่างสตรีที่แสนงดงาม ช่องลำธารด้านล่างเปรียบได้ดั่งเรียวยาวของเธอ ส่วนสันเขาคือเส้นผมที่สยายโบก ท่วงท่ายามเธอยืนชางนำเกรงขามเมื่อเยื้องย่างเต็มไปด้วยพลังอำนาจโดยมิพักต้องยกฝ่าเท้าขึ้นจากพื้นเลย

พ่อเรียกเธอเป็น **เทพธิดาแห่งภูผา** ผู้ที่ตื่นขึ้นมาทุกครั้งหลังจาก หิมะที่เคยปกคลุมตัวเธอเกิดการละลายไป จากนั้นก็ลี้มตาฟุ้งฟิดไป ยังแดนใต้ เพื่อมองดูการเดินทางกลับถิ่นฐานของฝูงควาย พ่อบอกว่า นักพเนจรชาวอินเดียคนแดงมองการปรากฏตัวของเทพธิดาแห่งภูผาเป็น ดั่งสัญญาณแห่งการมาเยือนของฤดูใบไม้ผลิ ที่ซึ่งหิมะเริ่มละลาย และเป็นจุดสิ้นสุดของฤดูหนาว เป็นดั่งระฆังจากสวรรค์ที่ดีเพื่อแจ้งสรรพสัตว์ ว่า “ได้เวลากลับบ้านแล้ว”

ภูเขา สายน้ำ และรัฐไอดาโฮ คือเรื่องราวที่พ่อชอบเล่าให้ฉันฟัง แต่ ท่านไม่เคยสอนเลยว่า หากวันหนึ่งฉันต้องทิ้งภูเขา ข้ำมน้ำข้ามทะเลไปยัง ดินแดนแสนไกลที่ไม่คุ้นเคย และไม่มีเทพธิดาแห่งภูผาคอยชี้แนะ ฉันต้อง ใช้ชีวิตอย่างไร พ่อไม่เคยสอนให้รู้ว่า ฉันควรจะกลับบ้านเมื่อไหร่

SE-ED

สารบัญ

คำนำผู้เรียบเรียง	7
หมายเหตุผู้เขียน	11
อารัมภบท	13
ภาคหนึ่ง	
บทที่ 1 จะดีได้ต้องเลือกเอง.....	21
บทที่ 2 หมอตำแย	34
บทที่ 3 รongเท้าสี่ศรีม	50
บทที่ 4 สตรีเฝ้าอาปาเซ	60
บทที่ 5 ติดดิน.....	74
บทที่ 6 เลื้อยเกราะกับโล่	93
บทที่ 7 พระองค์ทรงประทาน	111
บทที่ 8 หญิงแพศยาตัวน้อย	123
บทที่ 9 เจ๋งที่สุดในรุ่น	135
บทที่ 10 เลื้อยเกราะชนนก.....	147
บทที่ 11 สัญชาติญาณ	156
บทที่ 12 ตาปลา	165
บทที่ 13 ความเสียบันในโบสถ์.....	176
บทที่ 14 ชาไม่ติดฟัน	191
บทที่ 15 ไม่เอาเด็ก	206
บทที่ 16 มนุษย์จอมทรยศ สวรรค์จอมปลอม.....	221

ภาคสอง

บทที่ 17	รักษาความศักดิ์สิทธิ์.....	235
บทที่ 18	เลือดกับขนนก	245
บทที่ 19	ณ จุดเริ่มต้น	255
บทที่ 20	คุณพ่อผู้แสนรักลูก	264
บทที่ 21	ต้นสเกาล์แคบ.....	274
บทที่ 22	กระซิบ และกรีดร้อง	280
บทที่ 23	ฉันมาจากไอดาโฮ	296
บทที่ 24	อัศวินทรมยศ.....	309
บทที่ 25	การทำงานของซัลเฟอร์.....	321
บทที่ 26	รอให้น้ำไหล.....	331
บทที่ 27	หากผมเป็นผู้หญิง	338
บทที่ 28	พิกเมเลียน.....	348
บทที่ 29	จบการศึกษา.....	362

ภาคสาม

บทที่ 30	หัตถ์ของพระเจ้า.....	377
บทที่ 31	หัวเราะกับเรื่องโศก.....	391
บทที่ 32	หญิงหัวดีกับบ้านหลังใหญ่.....	404
บทที่ 33	มนตราสะกดร่าง	411
บทที่ 34	สสาร.....	419
บทที่ 35	พระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก	428
บทที่ 36	สี่แขนทรงพลัง ฟาดฟันศัตรู.....	437
บทที่ 37	เดิมพันกับการไถ่บาป	449
บทที่ 38	ครอบครัว	460
บทที่ 39	นั่งชมควาย	469
บทที่ 40	การศึกษา	479
กิตติกรรมประกาศ.....		482
หมายเหตุ.....		484

ภาคหนึ่ง

SE-ED

จะดีได้ต้องเลือกเอง

สิ่งที่ฝังแน่นอยู่ในสมองของฉันมากที่สุดคงไม่สามารถเรียกได้เต็มปากนักว่าเป็น “ความทรงจำ” เรียกว่าจินตนาการน่าจะใกล้เคียงกว่า ตั้งแต่ตอนอายุ 5 ขวบหย่อนๆ สมองส่วนนี้ของฉันก็เริ่มเก็บเกี่ยวเรื่องราวต่างๆ ที่พ่อเล่าให้ลูกๆ ของท่านฟัง จะว่าไปแล้ว นี่ก็คือสิ่งที่ใกล้เคียงกับ “ภาพยนตร์” ที่สุดสำหรับเราพี่น้องแล้ว มีเรื่องของการดวลปืน และเสียงตวาด เรื่องของเหมืองแร่ และจิ้งหรีด สัตว์ที่เป็นเจ้าของเสียงร้องที่ฉันมักจะได้ยินในตอนที่ครอบครัวของเราวมตัวกันอยู่ในห้องครัวที่เปิดไฟมืดเพื่อหลบซ่อนตัวจากรัฐบาลที่เพ่นพ่านอยู่รอบบ้านเรา พ่อจะเล่าถึงเสียงเดินบนหญ้า พร้อมกับภาพเงาในยามค่ำของเจ้าหน้าที่ผู้หญิงเสียงที่คล้ายคลึงกับการพาดแล้ แล้วจากนั้นเธอก็ล้มลง ซึ่งเท่าที่ฉันจำได้นั้น ผู้หญิงที่ล้มลงต่อหน้าฉันจริงๆ ก็คือแม่เท่านั้น แต่ภาพในสมองของฉันกลับมีภาพของแม่อุ้มทารกอยู่ในมือท่านด้วย

ภาพแม่อุ้มทารกไม่น่าเกิดขึ้นจริง เพราะฉันคือน้องคนเล็กสุดจากพี่น้อง 7 คน ก็อย่างที่ผมได้บอกไปแล้ว ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เป็นจินตนาการของฉันทั้งสิ้น

หนึ่งปีหลังจากที่พ่อเล่าเรื่องนั้นให้ฉันฟัง เย็นวันหนึ่งพวกเราพี่น้อง
นั่งล้อมวงบนพื้นพรมเพื่อรอฟังพ่ออ่านเรื่องราวของเทพพยากรณ์อิมมานูเอล
ในไบเบิลให้ฟัง ท่านนั่งอยู่บนโซฟาสีมัสตาร์ด โดยมีแม่ นั่งอยู่ข้างๆ

“เนย และน้ำผึ้งเป็นเป็นสิ่งที่เขาสวมควรบริโภค” พ่ออ่านเสียงต่ำผ่าน
ลำคอ แสดงถึงความเหน็ดเหนื่อยจากงานเก็บเศษเหล็กที่ต้องทำตลอดทั้ง
วัน “นั่นหมายความว่า เขาเลือกที่จะปฏิเสธความชั่ว และเลือกความดี”

จากนั้นท่านก็หยุดอ่านไปพักใหญ่ ส่วนพวกเราก็นั่งรออย่างเงิบๆ

พ่อของฉันไม่ใช่คนสูงใหญ่ แต่เมื่อไหร่ที่ท่านปรากฏตัว ทุกคนใน
ห้องจะต้องสยบยอม ด้วยเพราะลักษณะและความเคร่งขรึมเยี่ยงพระสงฆ์
ผู้ทรงศีล มือที่ทั้งหนาและดำของท่าน (แสดงให้เห็นถึงการงานหนัก
มาตลอดชีวิตของท่าน) กำลังจับพระคัมภีร์ไบเบิลอย่างมั่นคง

ท่านอ่านข้อความเดิมเป็นครั้งที่สองด้วยเสียงอันดัง จากนั้นก็ตาม
มาด้วยครั้งที่สาม และสี่ ทุกๆ รอบที่อ่านซ้ำ เสียงของท่านจะไต่ระดับ
ขึ้นไปเรื่อยๆ ดวงตาของท่านจากที่เคยอ่อนล้า กลับเบิกโพลงและตื่นตัว
ท่านบอกว่า ณ ที่แห่งนี้เคยมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดำรงอยู่ ท่านจะต้องสอบถาม
จากพระเจ้าเป็นเจ้าให้รู้ชัด

เช้าวันถัดมา พ่อ นำนม โยเกิร์ต และชีสในตู้เย็นไปทิ้งจนหมด
ในตอนเย็นท่านกลับมาพร้อมกับน้ำผึ้ง 50 แกลลอน

“ถึงอิสยาห์จะไม่ได้บอกว่าระหว่างเนยกับน้ำผึ้ง ตัวไหนเป็นของ
ชั่วร้าย” พ่อพูดพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ในขณะที่พี่ชายของฉันกำลังลากถัง
สีขาวลงมาที่ชั้นใต้ดิน “แต่หากลูกถาม พระองค์จะทรงตอบ!”

หากพ่ออ่านคัมภีร์บทนี้ให้แม่ฟัง แม่จะหัวเราะใส่หน้าพ่อ “ฉันมี
เงินอยู่ในกระเป๋านิดหน่อย” แม่พูด “คุณน่าจะเอามันไปใช้บ้างนะ จะได้
มีสติขึ้นมาบ้าง”

คุณย่าเป็นคนที่มีใบหน้ารูปตัววี ท่านเก็บสะสมอัญมณีปลอมมเอาไว้มากมาย ทั้งหมดทำจากเงินและเทอร์คอยซ์ ซึ่งท่านมักจะนำมาสวมบนคอระหง และบนนิ้วมืออันแสนเรียวยาวของท่าน และด้วยความที่บ้านของท่านอยู่ด้านล่างของเนินเขาใกล้กับทางหลวง เราจึงตั้งฉายาให้ท่านเป็น “คุณย่าตีนเขา” ซึ่งทำให้เราสามารถแยกท่านออกจาก “คุณยายกลางเมือง” ที่อาศัยอยู่ในเมืองที่ห่างออกไปเป็นระยะทาง 15 ไมล์ เมืองนี้คือเมืองเดียวที่ตั้งอยู่ในเขตนี้ ที่มีไฟแดงเพียงหนึ่งดวง และร้านสะดวกซื้อเพียงหนึ่งร้าน

พ่อกับคุณย่าเข้ากันได้ดีเป็นปีเป็นชลุย กับบางเรื่องที่ไม่เห็นตรงกันก็ยังสามารถถกกันได้เป็นสัปดาห์โดยไม่ทะเลาะกัน แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ทั้งสองท่านเหมือนกันก็คือ การยอมตัวลงเป็นทาสของภูเขา ตระกูลของพ่ออาศัยอยู่ ณ เบื้องล่างของภูเขาบัคฟิคเป็นเวลาครึ่งศตวรรษแล้ว น้องสาวของพ่อแต่งงานและย้ายออกไป ส่วนพ่อยังใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ และตัดสินใจสร้างบ้านสี่เหลี่ยมแสนหอมช่อขึ้นมา (ซึ่งดูเหมือนว่าท่านจะสร้างไม่เสร็จเสียที) บนเนินเขาเหนือบ้านของคุณย่า จากนั้นก็สะสมเศษเหล็กเอาไว้หลายๆ กอง ใกล้กับสนามหญ้าอันแสนเนียบของคุณย่า

ทั้งพ่อกับคุณย่าจะชอบเถียงกันบ่อยๆ เรื่องความรกรุงรังของเศษเหล็กใกล้บ้าน แต่ที่เถียงกันบ่อยกว่าก็คือ เรื่องของเด็กๆ อย่างพวกเรา 7 พี่น้อง คุณย่าเห็นว่า เด็กๆ ทุกคนควรจะได้เข้าโรงเรียน ไม่ใช่ทำตัวเป็นคนเถื่อนไปวันๆ ส่วนคุณพ่อเอาแต่พูดว่าโรงเรียนคือส่วนหนึ่งในแผนชั่วช้าของรัฐบาลที่จะกันเด็กๆ ให้ออกห่างจากพระเจ้า “หากผมยอมให้ลูกๆ เข้าโรงเรียน” ท่านพูด “นั่นแปลว่า ผมยอมแพ้ต่อความชั่วร้าย”

พระผู้เป็นเจ้ารับสั่งให้พ่อทำหน้าที่เปิดเผยพระวาระของพระองค์ให้กับผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่รอบภูเขาบัคฟิค ทุกๆ วันอาทิตย์ แทบทุกคนในบริเวณนั้นจะไปรวมตัวกันที่โบสถ์ไม้สักคอรัซึ่งมียอดโบสถ์ที่ถูกสร้างขึ้นตามแบบฉบับของลัทธิมอรมอน เวลาเลิกโบสถ์ พ่อของฉันมักจะชอบเดินเข้าไปพูด

ชักจูงบรรดาผู้ชายคนอื่นๆ ให้เชื่อตามท่าน คนแรกที่พอเดินเข้าไปหา ก็คือญาติของท่านชื่อจิม ซึ่งเขาก็ตั้งใจฟังท่านร่ายยาวถึงบาปของนมที่กล่าวไว้ในไบเบิล เมื่อฟังจบ จิมก็ยิ้มกริ่ม พร้อมกับตบไหล่พอ พูดว่า “ไม่มีพระเจ้าสถิตที่ไหนจะยอมให้มนุษย์อย่างพวกเราอดกินไอศกรีมสตรอเบอร์รี่ในตอนบ่ายกลางฤดูร้อนหรอก” จากนั้นภรรยาของจิมก็เข้ามาสะกิดให้เขากลับบ้าน ตอนที่จิมเดินผ่านหน้าเราไป ฉันได้กลิ่นมูลวัวจางๆ ผ่านจมูก กระตุกความจำของฉันว่า จิมคือเจ้าของฟาร์มโคนมขนาดใหญ่ที่อยู่ห่างจากทางเหนือของภูเขาบัคพีคไปหนึ่งไมล์

หลังจากกิจกรรมการรณรงค์ต่อต้านนมของพ่อผ่านไปไม่นาน ดู่เย็นของคุณย่าก็เริ่มอัดแน่นไปด้วยนมทุกชนิด ตั้งแต่นมพว่องมันเนย นมสด และนมรสช็อคโกแลต (แต่ก่อนท่านจะดื่มแต่นมพว่องมันเนย) ดูเหมือนท่านจะเชื่อว่า นมคืออาหารที่มีความสำคัญมาก

อาหารมือเช้ากลายเป็นด่านทดสอบศรัทธา สมาชิกในครอบครัวทุกคนจะนั่งล้อมโต๊ะไม่โอบกจากฝีมือซ่อมของพ่อ กินชีเรียลจากรัถพ์ชีช 7 ชนิด น้ำผึ้ง และน้ำอ้อย บางวันก็เป็นแพนเค้กที่ทำจากรัถพ์ชีช 7 ชนิด พร้อมกับน้ำผึ้งและน้ำอ้อยเช่นเดิม ด้วยความที่บนโต๊ะอาหารมีคนนั่งรอมากถึง 9 คน ดังนั้น แม้มักจะไม่มีเวลารอให้แพนเค้กสุกทั่วทั้งแผ่น แต่ไม่เป็นไร เพราะสำหรับฉันขอแค่มีนมมาราดรัถพ์ชีชจนท่วม ให้ตัวเนื้อครีมนมแทรกซึมเข้าไปทั่วทุกอณูในชีเรียลทุกแผ่นก็ถือเป็นอาหารเลิศรสแล้ว แต่หลังจากการเปิดเผยพระวจนะ กลายเป็นว่าฉันต้องกินชีเรียลกับน้ำเปล่าแทน ซึ่งพอผสมกันแล้วก็ดูไม่ต่างจากน้ำโคลนเลย

ฉันอดทนได้ไม่นาน ก็ต้องเริ่มคิดถึงนมที่ตุนไว้แน่นดู่เย็นของคุณย่า กลายเป็นว่า ทุกๆ เช้าฉันต้องแอบหนีมือเช้า วิ่งไปที่โรงนา คลานผ่านรางอาหารม้า-วัว จนเนื้อตัวเประอะเปื้อนไปด้วยเศษอาหารเปียก จากนั้นก็กระโดดข้ามรั้วไม้ วิ่งอ้อมโรงนา แล้วตัดเข้าประตูข้างบ้านคุณย่า

เช้าวันหนึ่งขณะที่กำลังนั่งดูคุณย่าเทคอรีนเฟลกกลงในชาม ท่านพูดกับฉันว่า “หนูอยากไปโรงเรียนมั๊ย”

“ไม่อยากจะ” ฉันตอบไป

“ทำไมถึงไม่อยากจะ” ท่านกระซอกเสียง “ยังไม่เคยไป จะรู้ได้ไงว่าดีหรือไม่ดี”

ท่านเทนมใส่ชาม ส่งให้ฉัน จากนั้นก็หย่อนก้นนั่งที่บาร์ในตำแหน่งตรงกับฉันพอดี แล้วนั่งมองฉันโกยคอรีนเฟลกขุ่มนมเข้าปาก

“เราจะออกเดินทางไปแอริโซนาพรุ่งนี้” ท่านบอก และฉันก็รู้เรื่องนี้อยู่แล้ว คุณปู่กับคุณย่ามักจะเดินทางไปแอริโซนาทุกครั้งที่อากาศเปลี่ยน คุณปู่เคยบอกว่า ท่านแก่เกินกว่าจะทนกับฤดูหนาวในไอดาโฮโฮว มันหนาวเสียดกระดูกเกินทน “พรุ่งนี้หนูต้องตื่นแต่เช้าประมาณตี 5” คุณย่าพูด “เราสองคนจะพาหนูไปกับเราด้วย ที่นั่นหนูจะได้เข้าโรงเรียน”

ฟังแล้วก็สะดุ้งในทันที ตอนนั้นฉันพยายามคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าโรงเรียนมันมีหน้าตาเป็นอย่างไร เพราะโรงเรียนที่ฉันรู้จักก็มีแค่ “โรงเรียนในโบสถ์” (ที่ฉันแสนจะเกลียดชัง แต่ถูกบังคับให้เข้าเรียนทุกวันอาทิตย์) เท่านั้น ที่นั่นมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อแอรอน เด็กคนนี้เคยบอกกับเด็กผู้หญิงที่ไปโบสถ์ทุกคนว่าฉันอ่านหนังสือไม่ออก เพราะไม่ไปโรงเรียน และตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีเด็กคนไหนยอมคุยกับฉันอีกเลย

“พอยอมให้หนูไปเธอคะ” ฉันถาม

“ไม่” คุณย่าพูด “แต่กว่าเขาจะรู้ว่าหนูหายตัว ตอนนั้นเราก็ไปไกลแล้ว” ท่านวางชามคอรีนเฟลกกลงในอ่าง สายตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

คุณย่าเป็นคนที่ชอบบังคับควบคุม มีความอดทนต่ำ ดู และมั่นใจสูง ฉันต้องถอยออกมาก้าวหนึ่งเพื่อมองท่านให้เต็มตา วันนี้ท่านได้ริมฝีปากของท่านจนกลายเป็นทรงที่ทำให้ท่านดูน่ากลัวขึ้นไปอีก โดยเฉพาะ

‘ทรงพลัง’

OBSERVER

‘เลิศล้ำ’

STEPHEN FRY

‘สุดยอด’

THE TIMES

‘ด้วยรักอันมั่นคง ผสานกับความดูร้ายไร้เมตตาของเส้นใยแห่งสายเลือด
อันแข็งแกร่ง กอปรกับพลังจากจินตนาการ... ก่อเกิดเป็นงานเขียน
ที่มีอาจหาสิ่งใดมาเทียบ’

ซาราห์ เพอร์รี่, ผู้เขียนหนังสือ *The Essex Serpent*

ทาร์รา เวสต์โอเวอร์ พร้อมสมาชิกในครอบครัวเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่เตรียมพร้อม
รับวันสิ้นโลกตลอดเวลา ทาร์ราถือเป็นบุคคลไร้ตัวตนในสายตาของเจ้าหน้าที่รัฐบาล นั่นเพราะ
เธอไม่เคยมีใบเกิดเป็นของตัวเอง ไม่มีสมุดพก ด้วยไม่เคยย่างเท้าเข้าไปในห้องเรียนใดๆ
มาก่อน ไม่มีประวัติการรักษายาพยาบาล เพราะพ่อของเธอเกลียดกลัวโรงพยาบาลเข้าไส้

เมื่อทาร์ราเติบโตขึ้น พ่อของเธอก็ยิ่งกลายเป็นสาวกโรสตีแห่งลัทธิมอร์มอน ส่วนพี่ชายนั้น
ก็กระทำต่อเธออย่างทารุณโหดร้ายขึ้นทุกที ในวัยสิบหกปี ทาร์ราสำนึกตนว่าได้เวลา
ออกจากบ้านแล้ว แต่เมื่อเท้าของเธออย่างพินจากประตูบ้าน ทาร์ราจึงได้ตระหนักถึงพลัง
แห่งการศึกษา และเรียนรู้อย่างเจ็บปวดถึงราคาที่ต้องจ่ายเพื่อเป็นอิสระจากบ้านของเธอเอง

‘หนึ่งในเรื่องราวของความรักในครอบครัวและการทรยศ
ที่ทรงภูมิปัญญาที่สุดเท่าที่ผมเคยอ่านมา’

MAIL ON SUNDAY

‘สุดประทับใจ’

THE ECONOMIST

‘สุขล้นปรี’

SUNDAY TIMES

‘ใจสลาย’

LITERARY REVIEW

www.se-ed.com

sbc.fans

วรรณกรรม-ประสมการณชีวิต